

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESLEDARNA

## Glädjen i att inbjuda andra att komma till Kristus

Äldste Axel H. Leimer, Tyskland  
Områdessjuttio

För mer än 29 år sedan berättade en god vän om sin tro på Frälsaren för mig. Vi arbetade båda som kypare på en fin restaurang i Denver. Min vän Tony arbetade alltid på restaurangen under sina terminsuppehåll för att försörja sin unga familj.

Tonys goda rykte var välkänt bland våra medarbetare. Han arbetade hårt, var pålitlig och levde efter strikta moralregler. I samtal med medarbetare försvarade han ofta sin tro och sitt sätt att leva. Han var öppen, gladlynt, aldrig defensiv och uppenbarligen mycket nöjd med de beslut han fattat i sitt liv. Efter att jag ställt flera frågor om hans tro, bjöd han hem mig till sin familj för ett samtal. Han berättade för mig att missionärerna var bättre på att besvara mina frågor. Denna inbjudan förändrade mitt liv.

Tony beskrev nyligen glädjen han kände när han fick dela med sig av evangeliet till mig för så många år sedan. Men jag kan inte ens börja räkna de välsignelser som jag har fått på grund av

Tonys villighet att dela med sig av sitt vittnesbörd.

Vi hör ofta tal om den glädje vi får uppleva om vi för själar till Kristus. Denna glädje kommer från Anden, som knyter samman vår upplevelse med mottagarens när hon eller han lär känna Frälsaren. Detta kärleksband är ett av de stora mirakel som kommer av att dela med sig av evangeliet. Och medan man delar med sig, mångfaldigas glädjen och välsignelserna.

Sann glädje kan beskrivas som "ett lyckotillstånd som kommer av ett rättfärdigt levnads-sätt".<sup>1</sup> Den glädje vi upplever genom evangeliet är mer varaktig än någon form av världsliga nöjen. Det är en glädje som ingen kan ta ifrån oss.<sup>2</sup>

Frälsaren säger själv att han är källan till glädje och kopplar den tydligt till efterlevnaden av hans bud, hans kärlek till oss och vår kärlek till varandra. Om ni håller mina bud, förblir ni i min kärlek, liksom jag har hållit min Faders bud och förblir i hans kärlek. Detta har jag talat till er, för att



min glädje skall vara i er och *för att* er glädje skall bli fullkomlig. Detta är mitt bud att ni skall älska varandra så som jag har älskat er.<sup>3</sup>

Sann kristlig kärlek kräver kärleken till vår nästa som det enda acceptabla motivet till missionsarbete. Äldste John K. Carmack talade om denna kärlek som något som varken kan köpas eller framtvingas. "Vår metod är att 'övertyga och välsigna med vishet, kärlek och ljus, men aldrig att tvinga det mänskliga sinnet'."<sup>4 5</sup> Han beskrev det som en enande kärlek som är kopplad till våra vittnesbörd.

Jag kan uttrycka min kärlek till Frälsaren, som är källan till min glädje, genom att dela med

**Äldste  
Axel H. Leimer**

mig av evangeliet till andra. Kärlek måste alltid vara motivationen till missionsarbete.

Om avsikten med jordelivet är att alla människor ska ha glädje, borde alla få en inbjudan att komma till Kristus.<sup>6</sup>

Eftersom denna glädje, som kommer av en inbjudan att komma till Kristus, mångfaldigas mellan givaren och mottagaren, är den kanske en av de största goda krafterna i den här världen. Det är verkligen en gåva som anstår sann vänskap och kärlek. Att inbjuda andra att komma till Kristus, och därigenom öppna porten för dem till eviga välsignelser, är kristenhetens renaste gärning och beviset på vår kärlek till varandra. Hur kan vi låta bli att följa Herrens uppmaning att inbjuda alla att komma till Kristus?<sup>7</sup>

Under det att min glädje, som en som blev inbjuden att komma till Kristus, fortsätter att växa, mångfaldigas den dessutom med varje vittnesbörd och inbjudan jag delar med mig av. Låt mig även få inbjuda er att välsigna någons liv genom en enkel inbjudan. ■

#### FOTNOTER

1. En handledning för skrifterna.
2. Joh. 16:22.
3. Joh. 15:10–12.
4. *Hymn* 240: ”Know This, That Every Soul Is Free”.
5. Förenade i kärlek och vittnesbörd, äldste John K. Carmack, *Liahona*, juli 2001.
6. 2 Nephi 2:22–25.
7. L&F 20:59.

## Minnesstund för äldste Bailey

Helena Österlund

Den 2 mars 2014 hände det ofattbara, det fruktansvärda: En ung missionär, äldste Mason Bailey, 19 år, blev påkörd av en bilist och avled. Nyheten spreds snabbt på sociala medier och till alla medlemmar. Bestörtning, sorg och tårar. Men i all sorg lyste evangeliets principer om andevärlden, eviga familjer och hopp om återförening igenom. Vi saknar en äldste som spred entusiasm och glädje vart han än gick, men finner glädje i att veta att han fortsätter sin mission på andra sidan.

En vecka senare, söndagen den 9 mars, hölls en minnesstund för honom i Västerås kapell. Kapellet var överfullt. Alla grenens medlemmar, 91 missionärer, områdespresident Teixeira med hustru, områdessjuttio Ingvar Olsson med hustru, missionspresident Newell med hustru, Stockholms stavsresident Jakob Hagman med hustru tillsammans med grensresidenten i Västerås, Roger Pettersson, som ledde mötet, samt många, många fler. Västmanlands Läns Tidning hade både reporter och fotograf på plats. Äldste Baileys familj kunde även delta i minnesstunden via Skype. Tekniken kan vara fantastisk!

Alla de tillresta ledarna talade, primärbarnen i grenen sjöng

”Helamans armé”, alla missionärer sjöng ”Blott en dag”. Inte ett öga var torrt. För att säga det med äldste Teixeiras ord:

”När hjärtan blir mjukare kommer himmel och jord närmare varandra. Vi kan träffa våra älskade igen när vi har förlorat dem, och sorgen kan vara ett sätt att komma närmare vår himmelske Fader.”

Grensresident Pettersson inledde mötet med att berätta att äldste Bailey betydde mycket för alla han mötte. Genom att komma tillsammans för denna minnesstund fanns möjlighet att fylla boken av minnen av äldste Bailey.

Syster Newell berättade om första gången äldste Bailey kom hem till dem i missionshemmet. Hon kände en enorm glädje och kärlek när hon såg honom. Han hade en kristuslik attityd, han hade kärlek. Han delade evangeliet med hela sin själ. Hon talade om vikten av att se det stora i det enkla. Om vi kan värdesätta de små enkla sakerna, för de oss närmare vår himmelske Fader. Hans familj kan finna frid i de små, enkla sakerna. En tröst för familjen är att äldste Bailey kommer att fortsätta att vara missionär och predika om det sanna evangeliet i nästa tillvaro.



President Newell talade även han om äldste Baileys stora hjärta och om den lycka han kände i att tjäna. Han fortsatte med att läsa äldste Baileys sista dagboksanteckningar. Han hade precis haft ett dop den dagen och skrev att det var hans 235:e dag på missionen. Han var så lycklig över att han fått döpa en kvinna in i kyrkan denna dag, och att han hade varit nervös och övat och övat hela dagen. Han skrev att han verkligen av hela sitt hjärta älskade det svenska folket, men att det var ett hårt arbete. Han skrev:

”Det är Herrens verk och Han är med mig varje steg på vägen”.

Stavspresident Hagman berättade om äldste Bailey som person. President Hagman bor i Västerås, så han och hans familj hade möjlighet att personligen lära känna denne äldste.

”Han hade en enormt glad och optimistisk attityd. Han bar alltid med sig en stark ande. Han tjänade verkligen alla. När han var hemma hos vår familj brukade han alltid sätta sig med barnen och leka med dem och de ville aldrig att han skulle åka därifrån. Han såg alltid alla människor och ”gjorde deras dag”, berättade president Hagman.

Han betonade att äldste Baileys mission nu fortsätter på andra sidan i en annan form. Han avslutade med att säga att vi nu vänder våra hjärtan mot varandra för att kunna vara en del av detta tillsammans och hjälpa varandra.

Äldste Olsson inledde även han med att säga att äldste Bailey fick en förflyttning av sina ledare till den plats han är på nu. Han sade:

”Vi vet att det är svårt, men han är väl omhändertagen av många som älskar honom, och änglarna välkomnar honom dit. Herren vet vad han gör och vi behöver aldrig oroas för att han inte vet vad han gör”.

Det blev en fantastisk minnesstund för äldste Bailey. Alla som var där kunde känna vår Himmelske Faderns kärlek till oss alla, och speciellt till äldste Baileys familj. Alla missionärer som var där var naturligtvis ledsna över att ha förlorat en vän och kamrat, men det var härligt att se dem omfamna och trösta varandra. Evangeliet ger verkligen människan tröst och hopp. I sorgen kan vi känna frid och finna tröst hos varandra och i vår tro.

Gud vare med dig tills vi möts igen, äldste Bailey. ■

***Missionärerna  
sjunger på  
äldste Baileys  
minnesstund.***

# Nytt missionspresidentpar till Sverige

Helena Österlund

I och med att sommaren gjort sitt inträde har president och syster Newells treåriga mission kommit till sitt slut. De har gjort ett fantastiskt arbete med att leda våra missionärer framåt i Herrens verk. I och med att de åker hem, anländer vårt nya missionspresidentskap: President James Beckstrand och syster Tamara Beckstrand. Vi träffade dem via Skype för några månader sedan för att intervjua dem.

President Beckstrand verkade som missionär i Sverige 1976–78. Han älskade varje minut och har ofta och gärna pratat om sin mission sedan dess. Att hans anfader från Jönköping blev medlem redan 1859 i Sverige, gör vårt land extra betydelsefullt för familjen. Syster Beckstrand bekräftar detta med ett varmt skratt och säger:

”Det känns som om jag redan varit på mission där, tack vare de brev han skickade hem därifrån och alla berättelser vi hört sedan dess. När vi fick kallelsen kändes det som att vi ska få åka hem!”

Paret har bott i en liten stad med ca. 200 invånare i mellersta Utah i över 30 år. Paret har två söner och två döttrar samt nio barnbarn. Ytterligare tre kommer att födas inom några månader efter att de inlett sin mission!



TAMARA BECKSTRAND

**President och syster Beckstrand, nytt missionspresidentpar i Sverige.**

President Beckstrand har arbetat på ett företag som äger och driver ett antal sjukhus runtom i Utah. Han fick ett erbjudande att pensionera sig hösten 2013, ett erbjudande de bestämde sig för att tacka ja till. På hans allra sista dag på arbetet togs den första kontakten från kyrkan angående missionen. De kände och känner sig väldigt ödmjuka inför att vår himmelske Fader känner och vet exakt var hans barn är och i vilken situation.

”Ibland tittar jag på min fru och säger: ’HUR kunde vår himmelske Fader hitta just oss av alla?’ Men svaret på den frågan förstärker samtidigt vår tro och övertygelse om att det här är Hans verk. Han är den som leder och kommer hjälpa oss att klara av detta stora och viktiga kall att få ta hand om drygt 200 missionärer och dela evangeliet med fler av det svenska folket. Vi känner oss mycket ödmjuka.”

Syster Beckstrand fortsätter med tårar i ögonen:

”Att få vara på mission tillsammans, i Sverige, är en enorm välsignelse. Evangeliet har alltid varit det viktigaste i mitt liv. Jag hann aldrig verka som missionär innan vi gifte oss, men nu får jag chansen. Att arbeta tillsammans med missionärerna och dela med sig av evangeliet till människor som ännu inte känner till sanningen, det känns speciellt för mig, ända in i hjärteroten. Jag känner redan en stor kärlek till både missionärerna och det svenska folket.”

Paret avslutar och säger samstämmigt:

”Vi kan knappt vänta på att få sätta igång. Naturligtvis känner vi oss lite nervösa också. Men vi förlitar oss på att Herren kommer att hjälpa oss. Vi är ivriga att komma igång och se vad Herren har i beredskap för oss. Vi är ivriga att få dela med oss av evangeliet till det svenska folket, att få arbeta tillsammans med alla goda, härliga, andliga medlemmar och hjälpa missionärerna! Vi är alla involverade i ett härligt verk.”

President och syster Newell kommer att bli saknade som missionspresidentpar, men vi kan se fram emot ett nytt härligt par som med samma iver och glädje kommer hjälpa verket framåt. Välkomna, president och syster Beckstrand! ■

## Deseret Book ger ut bok om svenskt medlemspar

**Birgitta Karlfeldt**

**A**gnes och Gustav Palm har varit aktiva i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga sedan 1953. *Surviving Hitler* är en biografi skriven av sonen Håkan Palm och är baserad på hans pappas och mammas berättelser. Pappa Gustav var Waffen SS-soldat under andra världskriget, och mamma Agnes är en judisk kvinna som levt i koncentrationsläger.

*Agnes Veronika Erdös Palm*, föddes i en judisk familj i Ungern 1919. Den 8 juli 1944 anlände Agnes och hennes föräldrar till Auschwitz–Birkenau. På godståget hade Agnes pappa gett henne en patriarkalisk välsignelse, i vilken det bland annat sades att trots mycket lidande skulle Agnes överleva. Hans ande skulle beskydda henne och leda henne till sanningen. Trots de nästan outhärdliga förhållandena kände hon ett inre lugn.

Agnes föräldrar fördes till gaskammaren direkt vid sin ankomst till Auschwitz. På vägen dit ropade Agnes pappa högt till Agnes: ”Kan du höra mig, min flicka? Kom ihåg vad jag sade, att vi ska mötas där!” Och han pekade mot skyn.

Agnes beslöt att göra allt hon kunde för att överleva, så att hennes pappas välsignelse skulle besannas. Den vämjeliga stanken från de stora gaskammarugnarna och röken från de stora skorstenarna var obeskrivlig. Tiotusentals kremerades



FAMILJEN PALM

**Agnes och Gustav Palm vars upplevelser nu utges som en bok skriven av sonen Håkan Palm.**

varje dag. Agnes beskyddades på förunderliga sätt vid många tillfällen. Hon visade många gånger också stort mod. När fångar kom från arbetet med att tillverka krigsmaterial, med morötter gömda i kläderna, vilket var absolut förbjudet, kallades Agnes till kommandantens kontor och tillfrågades ohövligen varför hon inte hade rapporterat eller konfiskerat deras morötter. Hon svarade djävt att om de hade tillräckligt med mat, skulle de inte stjäla. Lägerkommendanten var arg och upprörd men sade att eftersom Agnes var så intellektuell och modig, skulle hon befordras till hans assistent. Men hon ville inte ha någon särskild status, så nästa morgon följde hon de andra till arbetet.

*Gustav Palm* föddes den 24 oktober 1922 på en liten gård i Spydeberg i Østfold i Norge.

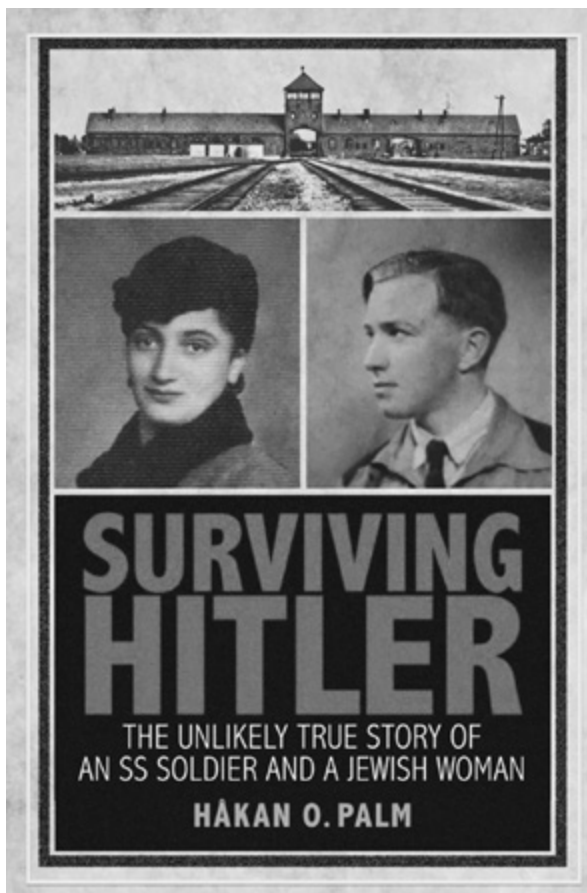
1935 flyttade familjen till Sverige. Gustavs pappa arbetade ofta borta på i skogen och på andra gårdar och Gustav och hans bror utförde det hårda arbetet på deras gård och tog också dagjobb i granntrakten.

Gustavs föräldrar skildes. 1939 sålde mamman gården i Sverige och köpte en mindre i Onsøy, Norge.

Den 4 augusti 1944 sändes Gustav till östfronten och blev soldat i 11:e SS-divisionen Nordland, norska regementet, 2:a bataljonen, 5:e kompaniet.

Den 23 september 1944 kommenderades Gustav och fem andra att gå först vid attacken mot ryska fronten. De hade fiendeartilleri och maskingevär framför sig och stridsvagnar som sköt bakifrån. Uppgiften var självmord. Vid ett tillfälle kom en

FAMILJEN PALM



**Omslaget till boken *Surviving Hitler*.**

Hela deras historia fram till hur de möttes i Sverige, utblottade, övergivna och ensamma och med så helt olika bakgrund i kultur, social status, utbildning och religion är en gripande, inspirerande berättelse som återges i boken. Både Gustav och Agnes hade vid ett flertal tillfällen känt att en högre makt gripit in och räddat dem från en säker död.

Boken "Surviving Hitler, the Unlikely True Story of an SS Soldier and a Jewish Woman" utkommer på engelska på Deseret Book Company och Amazon i juli 2014. Eventuell förtjänst kommer att gå till syften som stämmer med Gustavs och Agnes värderingar, som att stötta släktmedlemmars mission och till släkträffar.

*En utförligare berättelse om Gustav och Agnes' upplevelser kan läsas på kyrkans svenska hemsida [www.jesukristikyrka.se](http://www.jesukristikyrka.se).* ■

tanke som en blix till Gustav att ta ett steg till höger. Han kände omedelbart ett skarpt slag på kinden. Blod färgade hans maskingevär rött. Om Gustav inte hade följt den ingivelse han fick, hade skottet träffat hans ansikte och dödat honom. Snart kände han en smäll i vänstra höften, men han fortsatte att springa.

Gustav och en av hans fem kamrater överlevde. Ytterligare ett skott hade gått rakt igenom hans vänstra ben. Några dagar senare tilldelades han en medalj för att ha sårats i strid. Kort därefter beordrades han att återvända till fronten. Han såg kamrater stupa intill honom och var själv flera gånger nära döden, men Gustav beskyddades.

Agnes och Gustav överlevde sina fasansfulla krigsupplevelser.

## Tisdagskvällar är det volleyboll i Jönköping



ÅSA LINGERFORS

*Sedan ett par år tillbaka är tisdagskvällarna i Jönköpings församling viktiga för volleyboll. Det är systrarna i Hjälpföreningen som började med denna aktivitet, som har blivit väldigt populär. Nu är det inte bara en Hjälpföreningsaktivitet, utan alla som vill spela volleyboll är välkomna. Den här tisdagskvällen träffades fr.v. Åsa Lingerfors, Jennifer Thörn, Inger Hegyessy, Julie Malm, Melanie Strömberg, Kristina Magnusson, Stephanie Ahlström, Sandra Salo och Birgitta Wallgren.*

### SISTA DAGARS HELIGA I SVERIGE BERÄTTAR

## Perfekt start på året

Alexander Hegyessy, Jönköpings församling

Jag var tillsammans med mina föräldrar och en stor del av Jönköpings församling och besökte templet i Stockholm i början av januari, något jag såg fram emot av olika anledningar. Vi åkte på torsdag morgon för att ge oss tid att stanna på vägen så att jag skulle få uppdatera min garderob, något jag också såg mycket framemot, vilket fick mig att undra vad det var som verkligen motiverade mig att åka med mina föräldrar till templet.

Men oj vad det kom att vara en stor välsignelse för mig och förhoppningsvis till andra! Vad som förvånade mig var hur bra jag mådde under hela denna vecka.

I mycket av hur jag är som person, en som nästintill aktivt söker att få vara stöd till andra, så bildas en relation med ett antal människor som förlitar sig på mig, och i viss mån söker efter tröst från mig. Vissa insjuknade i problem som krävde inläggning på sjukhuset, någon annan hade stora emotionella problem på grund av en separation från en god vän och ännu en annan var väldigt rädd inför ett kirurgiskt ingrepp. Det krävdes viss styrka från mig, och en hel del inspiration och kärlek för att lyckas trösta dem och hålla mig själv på gott humör, fyllt med hopp och inte en förtvivlan över problemen som drabbat dem. Allt detta fann jag i vår Herres hus, templet.

Allt fann jag där. Vare sig det var i mitt slappande i gästhemmet eller min tid i templet i väntan

på att tjäna, så fann jag så mycket styrka från att ha varit i och omkring templet. Jag erhöll ett tålmod och kärlek för människorna runt omkring mig, där det största beviset var att jag fann små barn i sina försök att vara små busfrön gulliga, något jag vanligtvis inte tycker, och små nyfödda barn som aldrig slutade gråta och skrika var inte irriterande.

Jag fann inspiration i skrifterna. I en av dopsessionerna hölls ett litet tal av en i tempelpresidentskapet som uppmanade oss att fokusera på Kristus, och mitt tillvägagångssätt är oftast att slå upp skriftstället i Mormons bok, Alma 7:11-12, där det talas om Kristi försoning. Men det intressanta var inte något av orden som jag läste där, utan det var känslan att fortsätta läsa de efterföljande verserna 14-15:

*”Nu säger jag er att ni måste omvända er och födas på nytt. Ty Anden säger att om ni inte är födda på nytt kan ni inte ärva himmelriket. Kom därför och bli döpta till omvändelse så att ni kan vättas rena från era synder, och så att ni kan tro på Guds Lamm som tar bort världens synder och som är mäktig att frälsa och rena er från all orättfärdighet.*

*Ja, jag säger er: Kom, och frukta inte, lägg bort varje synd som så lätt ansätter er och som binder er till undergång, ja, kom och gå till verket och visa er Gud att ni är villiga att omvända er från era synder och ingå ett förbund med honom om att hålla hans bud, och betyga detta för honom i dag genom att gå ned i dopets vatten.”*

Dessa verser slog mig väldigt starkt i den stund som jag läste dessa för mig själv, och jag kände en enorm tacksamhet över möjligheten jag haft att få bli döpt själv, men också att kunna som ställföreträdande utföra dop för människor på andra sidan. Jag är enormt tacksam över Kristus och hans försoning. Jag är enormt tacksam över de bönesvar jag fick under min tid som besökande i templet, svar för mig personligen, och svar samt stöd till mina närstående.

Att besöka templet som en av de första saker på det nya året gav mig en perfekt start på ett år då jag hoppas kunna bli en bättre människa i alla avseenden, och jag uppmuntrar alla som söker svar och har möjlighet, att besöka templet. ■

## Artiklar till Lokala sidorna

Välkommen att skicka in bidrag till Lokala sidorna under följande rubriker:

*Lokala Nyheter, Hur jag vet, Sista Dagars Heliga i Sverige berättar, Favoritskriftställe (för ungdomar), Försöker likna Jesus (för barn) och Läsarkommentar.*

Alla artiklar redigeras och publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet. Nyhetsartiklar bör skickas in senast 2 veckor efter händelsen.

För att få artiklar och foton publicerade behövs tillstånd från artikelförfattare, fotograf och personer på fotot (undantag: om fler än 25 personer finns på fotot behövs inte tillstånd). För barn och ungdomar under 18 år behövs alltid tillstånd från föräldrar.

Speciella blanketter finns nu för dessa tillstånd som måste fyllas i och undertecknas. Se kyrkans svenska hemsida [www.jesukristikyrka.se](http://www.jesukristikyrka.se) under – Övrigt material – *Liahona* – Artikelbidrag.

Kontakta redaktionen för mer information.

*Eivor Hagman*, redaktör  
eivorhagman@hotmail.com  
Medusagatan 2 A, 553 38 Jönköping  
Tel. 036-719663

*Helena Österlund*, ass. redaktör  
helena.osterlund@gmail.com  
Söderby Parkväg 111, 136 63 Söderby  
Tel. 08-7770401 ■